

РЕШЕНИЕ

№ 26772

гр. София, 11.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8879** по описа за **2024** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на заместник-министър на икономиката и индустрията, чрез юрисконсулт Г., срещу Решение № 2474/25.05.2024 г. постановено по нахд № 14952/2022 г. на Софийския районен съд /СРС/. С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление /НП/ № НП-4/03.10.2022 г., издадено от заместник-министър на икономиката и индустрията, срещу „ТИН ГРУП“ ЕООД, с което на основание чл. 30, вр. чл. 36, ал. 3 и ал. 5 от Закона за административното регулиране на икономическите дейности, свързани с нефт и продукти от нефтен произход /ЗАРИДСНПП/, вр. чл. 83 от ЗАНН, на „Тин Груп“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 (пет хиляди) лева, за нарушение на чл. 10, ал. 4 от ЗАРИДСНПП.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на атакуваното решение поради противоречието му с материалния закон и необоснованост поради неправилна оценка на събраните по делото доказателства. Оспорват се изводите на съда за липса на форма на НП, като не са установени мястото и датата на извършване на нарушението. Посочва, че на стр. 2, абзац пети от НП изрично е упоменато, че „място на извършване на нарушението е [населено място], [улица], на който адрес е

седалището на Министерството на икономиката и индустрията“. По отношение на датата на извършване на нарушението, твърди, че изрично е посочена датата, до която дружеството е следвало да подаде необходимия документ, удостоверяващ направено обезпечение - до 20.06.2022 г., следователно датата на извършване на нарушението е от следващия ден. Посочва, че НП съдържа и всички останали реквизити и не е нарушено правото на защита на санкционираното лице. Правилно е определена правната квалификация на нарушението по чл. 30 от ЗАРИДСНПНП, тъй като чл. 29 от закона регламентира нарушение при дейност без регистрация, извън нейния обхват и др. подобни, докато разпоредбата на чл. 30 касае непредоставянето на документ, удостоверяващ направено обезпечение, в указания по чл. 10, ал. 4 срок. Твърди, че съдът неправилно е приложил материалния закон, като е приел, че нарушението е извършено на 07.06.2022 г. Посочва, че смисълът, който законодателят е вложил в разпоредбата, е да не се допуска вече вписано в Регистъра по чл. 16, ал. 1 от ЗАРИДСНПНП дружество да осъществява икономическа дейност без надлежно предоставено обезпечение, тъй като същото гарантира изпълнението на непогасени изискуеми задължения по чл. 9, ал. 2 от ЗАРИДСНП. Прави извод, че 14-дневният срок има инструктивен характер - в рамките на този срок следва да се предостави ново обезпечение, „но и дисциплиниращ ефект“, като неизпълнението му е скрепено със санкция. Моли да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претенцията за присъждане на адвокатско възнаграждение на насрещната страна поради липса на фактическа и правна сложност на делото.

Ответникът – „ТИН ГРУП" ЕООД чрез мл. адвокат Д. А. – в писмено становище по делото излага съображения за неоснователност на жалбата и потвърждаване на решението на СРС като законосъобразно и правилно. Оспорва, че датата на извършване на нарушението е определяема, като посочва, че съгласно заложения в НП механизъм нарушението е било извършено на 20.06.2022г., а според изложените в касационната жалба съображения на 21.06.2022г. На следващо място посочва, че в НП не било отразено, че банковата гаранция е издадена на 01.08.2022г. и представена на административнонаказващия орган на 03.08.2022г., което представлява смекчаващо вината обстоятелство. В становище от 28.11.2024г. поддържа отговора и излага допълнителни съображения по същество. Претендира разноски по списък.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на касационната жалба. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: „Тин Груп“ ЕООД със седалище в [населено място], било вписано в регистъра на лицата, осъществяващи икономически дейности, свързани с нефт и продукти от нефтен произход, за осъществяване на икономическа дейност „търговия на едро с нефт и продукти от нефтен произход“, за което му било издадено Удостоверение № 1378/17.09.2020 г. При регистрацията си дружеството е предоставило като обезпечение банкова гаранция, издадена от „Прокредит Банк България“ АД, на стойност 30 000 лева, със срок на валидност до 20.06.2022 г. Макар дружеството да продължило да изпълнява

дейността по търговия на едро с нефт и продукти от нефтен произход и да било вписано в съответния регистър по чл. 16 от ЗАРИДСНПП и след 20.06.2022 г., то не представило в МИИ документи, удостоверяващи ново обезпечение по чл. 9, ал. 1 от същия закон. Това обстоятелство било установено от св. М. К. на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Контрол“, дирекция „Регулиране на икономическите дейности“ в МИИ след извършването на документална проверка на 28.07.2022 г., във връзка с подадено от дружеството заявление от 07.12.2021 г. за промяна на вписани в регистъра обстоятелства, изразяващи се в искане за добавяне на нов вид гориво. За установеното от свидетелката бил съставен и констативен протокол от същата дата. Междувременно, на 01.08.2022 г. дружеството сключило нов договор за издаване на банкова гаранция с Прокредит Банк България, за сумата от 30000 лева на името на МИИ. На 03.08.2022 г. управителят на дружеството се явил лично в сградата на МИИ, за да представи банковата гаранция. На същата дата свидетелката М. К. съставила АУАН № 4/03.08.2022 г. в присъствието на законния представител на дружеството-жалбоподател и на един свидетел на установяване на нарушението, което било удостоверено с техните подписи. С акта било установено извършено от дружеството нарушение на чл. 10, ал. 4 от ЗАРИДСНПП, тъй като дружеството не било представило нова банкова гаранция в законовия срок - 14 дни преди изтичане на срока на предходната банкова гаранция на 20.06.2022 г. В акта било посочено, че срокът за предоставяне на гаранцията е изтекъл на 20.06.2022 г., а освен това било описано, че в периода 20.06 - 28.07.2022 г. дружеството било вписано в регистъра без надлежната гаранция. Препис от акта бил връчен на управителя на дружеството още на същия ден. В акта не били изложени възражения срещу него, като такива не са постъпили в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Въз основа на АУАН № 4/03.08.2022 г., при пълна идентичност на описаното нарушение и дадената му правна квалификация, на 03.10.2022 г. било издадено обжалваното наказателно постановление № НП-4/03.10.2022 г. от заместник-министъра на икономиката и индустрията, с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева за нарушение на чл. 10, ал. 4 от ЗАРИДСНПП. Видно от представеното известие за доставяне, НП било връчено на управителя на жалбоподателя на 27.10.2022 г. Жалбата срещу НП е депозирана в МИН на 10.11.2022г.

За да отмени наказателното постановление, съдът е приел, че въпреки че се установява извършването на административното нарушение, при съставяне на АУАН и издаване на НП е допуснато съществено процесуално нарушение, като не са конкретизирани датата и мястото на извършване на нарушението.

Настоящата съдебна инстанция намира, че решението на СРС е неправилно.

АУАН е издаден от компетентен орган – главен инспектор в отдел Контрол, а НП от зам.-министър на икономиката и индустрията, надлежно упълномощени, в предвидената от закона писмена форма, което се установи от представените доказателства. АУАН и НП съдържа предписаните от закона реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН - описание на нарушението, правната квалификация, място на извършване на нарушението, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен е издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Следва да се спомене, че мястото на извършване на нарушението е определено правилно – адресът на Министерството на икономиката и индустрията, доколкото се касае за изпълнение/неизпълнение на носимо задължение.

Не се споделя извода на въззивния съд относно липсата на ясно определена дата на

извършване на нарушението. Принципно, когато нарушението се изразява в неизпълнение на задължение в определен срок, датата на извършване на нарушението е първият ден след изтичане на срока за изпълнението му. Дори конкретната дата на извършване на нарушението да не е упомената в АУАН и НП, ако е посочен срокът, в който то трябва да бъде изпълнено и датата, от която започва да тече този срок, то се приема, че датата на нарушението макар и да не е посочена конкретно, е определяема и в този смисъл ясна и безспорна, тоест това не представлява порок в съдържанието на акта. В случая, е осъществен съставът по чл. 30 от ЗАРИДСНПП, като нарушението се изразява в неизпълнение на задължението за представяне на обезпечение в определения в чл. 10, ал.4 от закона срок от 14 дни. Безспорно в НП и АУН липсва изрично посочена дата на извършване на нарушението. Посочен е срокът, в който следва да се изпълни задължението – 14 – дневен преди изтичане на срока по чл. 10, ал. 3 от ЗАРИДСНПП. Разпоредбата на чл. 10, ал.3 от ЗАРИДСНПП гласи, че срокът на действие на обезпечението не може да бъде по-кратък от една година и 6 месеца, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 17, ал. 1. В НП се посочва и че срокът за представяне на ново обезпечение е изтекъл на 20.06.2022г. Тоест датата на извършване на нарушението е след 20.06.2022г. Действително в текста на НП е посочено, че: „За периода от 20.06.2022г. до 28.07.2022 г. дружеството е било вписано в регистъра по чл. 16 от ЗАРИДСНПП без представен пред МИИ документ, удостоверяващ направено обезпечение по реда на чл. 9, ал.1 от ЗАРИДСНПП“, като след това е направено уточнението: „като същият е следвало да бъде представен най- късно до 20.06.2022 г.“. Това уточнение не би могло да се приеме като внасяне на неяснота относно датата на извършване на нарушението, доколкото не разколебава разбирането за механизма на определяне на датата на нарушението. В този смисъл съдът приема, че оспореното НП съдържа всички изискуеми по закон реквизити, включително посочване на място и дата на извършване на нарушението без те да са неясни.

Не се споделя приетото от СРС, че дата на извършване на нарушението е 07.06.2022г. 14-дневният срок е преди изтичането на срока на действие на обезпечението, т.е. от 07.06.2022г. до 20.06.2022 вкл. В този срок обезпечение не е внесено. Поради това след 20.06.2022г. санкционираното лице е в нарушение. Дори да се приеме обаче, че същото е в нарушение още от 07.06.2024г., санкционирането му за по-кратък период не е нарушение, което да води до отмяна на НП. Напротив, същото е в полза на нарушителя. Същото се отнася и до крайната дата от периода на нарушението. В НП като такава е посочена 28.07.2022г., когато е съставен констативният протокол. Това, че нарушението е продължило до 03.08.2022г., когато обезпечението е представено в МИИ, не е нарушение. В действителност лицето е санкционирано за по-кратък период от този, в който е осъществяло дейност без надлежно обезпечение, което не променя факта, че нарушението е извършено.

В този смисъл оспореното решение на СРС, което е предмет на разглеждане в настоящото производство следва да бъде отменено като неправилно, а процесното НП да бъде потвърдено като законосъобразно.

При този изход на спора на касатора се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във

връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2474/25.05.2024 г. ,постановено по нахд № 14952/2022 г на Софийския районен съд, НО, 17- ти състав, като вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № НП-4/03.10.2022 г., издадено от заместник-министър на икономиката и индустрията, с което на основание чл. 30, вр. чл. 36, ал. 3 и ал. 5 от ЗАРИДСНПНП на „Тин Груп“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 (пет хиляди) лева, за нарушение на чл. 10, ал. 4 от ЗАРИДСНПНП.

ОСЪЖДА „Тин Груп“ ЕООД да заплати на Министерството на икономиката и индустрията сумата от 80 лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.